

opusdei.org

Prelatovo pismo (april 2010)

V svojem pismu v mesecu aprilu msgr. Javier Echevarría vabi k premišljevanju o tem, da nam je “Gospod s svojim ponižanjem in kasnejšim povečanjem načrtoval stezo, po kateri naj bi potekali naši koraki v vsakdanjem življenju”.

12. Apr. 2010

**Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!**

Včeraj, 31. marca, se je izpolnilo petinsedemdeset let, odkar je naš Oče v študentskem domu na ulici Ferraz prvič obhajal sveto mašo in tam shranil presveti zakrament. In jutri, 2. aprila, bo minilo pet let od smrti Janeza Pavla II. Dve med seboj zelo različni obletnici, ki kljub temu povzročita poseben odmev v naših srcih. Letos obe padeta ravno na veliki teden. Vabita nas, da prehodimo stezo krščanskega poklica v tesni povezanosti z Jezusom Kristusom, resnično prisotnim v sveti evharistiji, tako da ga od blizu spremljamo v njegovem odrešujočem trpljenju.

Naš Oče je pogosto pomislil, da je apostolsko delo potem, ko je Gospod ostal v tabernaklju v centru, doživelo veliko porast. Komaj je minil tisti dan in ne da bi izginile težave – te bomo vedno našli, kajti po tej poti je hodil naš Gospod –, je žetev postajala obilnejša. Naš Oče je napisal v nekem

pismu generalnemu vikarju škofije Madrid-Alcalá: »Odkar imamo Jezusa v tabernaklju te hiše, se izredno opazi: pride On in takoj se poveča obseg in intenzivnost našega dela.«[1]

Vsi ohranjamo v spominu, da je smrt Janeza Pavla II. povzročila duhovni pretres v mnogih ljudeh ter zapustila neštete sadove. Pred njo so bila leta, meseci, tedni, v katerih je ta veliki papež s svojim oznanjevanjem in zgledom, s svojo dolgo boleznijo, s predanim življenjem in s svojo smrtjo izročil čudovito pričevanje, kako je treba slediti Kristusu. Prav gotovo se spomnimo odločnosti, s katero je prijel sveti križ, medtem ko je na veliki petek preko televizije spremljal križev pot, pri katerem ni mogel biti prisoten.

Ti in drugi spomini nam lahko pomagajo, da se *postavimo* v prizore velikega tedna. Liturgija

velikonočnega tridnevja, ki se začne nocoj z mašo *in Cena Domini* ter se zaključi z velikonočno vigilijo, prepričljivo opominja na način, katerega je Bog izbral, da bi nas odrešil. Prosimo Gospoda obilja milosti, da bi globlje razumeli ta neizmerni, resnično neprecenljivi dar, ki ga je izročil človeštvu preko svoje žrtve na križu. Kaj nameravaš narediti, da ne bi pustil Jezusa Kristusa samega? Kako ga prosiš, naj naredi tvojo dušo velikodušno spokorno? Ali narediš vse potrebno, da se ne bi razkropili, kakor se je zgodilo z apostoli?

Ko govori o hvalnici iz Pisma Filipljanom, ki opisuje izničenje Boga zato, da bi nas rešil[2], Benedikt XVI. pojasnjuje, da »apostol bistveno in učinkovito zaobjame vso skrivnost zgodovine odrešenja, ko spominja na Adamov napuh; čeprav on ni bil Bog, je hotel biti kakor Bog. In temu napuhu prvega človeka, katerega vsi

nekoliko občutimo v svojem bitju, se postavlja nasproti ponižnost resničnega Božjega Sina, ki se ob tem, da je postal človek, ni obotavljaj vzeti nase vse slabotnosti človeškega bitja, razen greha, in ki je prišel do globočin smrti. Temu ponižanju do najglobljega trpljenja in smrti je sledilo povišanje, resnična slava, slava ljubezni, ki je šla do skrajnosti. Zato je pravično, kakor pravi sveti Pavel, “da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod”(Flp 2, 10-11).«[3]

Zadržimo se pri premišljevanju teh besed svetega Pavla, ki jih bomo ponovno poslušali na Veliki petek pred branjem pasijona po Janezu. So kakor vrata, ki nam omogočajo vstopiti v božje načrte, ki se tolikokrat oddaljijo od zgolj človeških načrtov. Objemimo težave, ki jih Bog dopušča ali nam jih pošilja, z

gotovostjo, da so dokaz njegove ljubezni, tako kakor trpljenje in smrt njegovega Sina. »To ni bil sad temačnih mehanizmov ali slepe usode: to je bila njegova svobodna izbira, ker je velikodušno sprejel Očetov odrešenjski načrt. In smrt, h kateri se je napotil – dodaja sveti Pavel – je bila smrt na križu: najbolj ponižujoča in sramotna, kar bi si je lahko zamislili. Vse to,« pravi papež, »je Gospod vesoljstva storil iz ljubezni do nas; iz ljubezni se je hotel “prostovoljno odreči svoji veličini” in postati naš brat; iz ljubezni je delil z nami naš položaj, resničnost vsakega moškega in vsake ženske.«[4]

S svojim ponižanjem in kasnejšim povečanjem nam je Gospod načrtoval stezo, po kateri naj bi potekali naši koraki v vsakdanjem življenju. Sveti Jožefmarija je zapisal: »Življenje Jezusa Kristusa – če smo mu zvesti – se na nek način ponavlja v življenju vsakega od nas, tako v svojem

notranjem poteku – v posvečevanju – kakor v zunanjem vedenju«[5]. Tako se bodo po delovanju Svetega Duha in z našim osebnim sodelovanjem v nas utrjevale Kristusove poteze. Tudi v Križevem potu lahko premišljujemo, kar je zapisal naš Oče: »Gospod, naj se odločim, da s pokoro strgam s sebe žalostno masko, ki sem si jo napravil s svojo bedo... tedaj, le tedaj bo moje življenje na poti kontemplacije in zadoščevanja prevzemalo poteze tvojega življenja. Bolj in bolj bomo postajali podobni Tebi. Postali bomo drugi Kristusi, sam Kristus, *ipse Christus*.«[6]

Moje hčere in sinovi, prosim Gospoda, da bi popolnoma razumeli, da se največji izraz ljubezni, sreče, nahaja v izničenju, kajti takrat Bog napolni dušo do zadnjega kotička. Ne pozabimo, da so tisti verzi – ubogi, kot je pripominjal naš Oče –, ki so privreli na njegove ustnice, zelo

očitna resnica: Srce Jezusovo, ki me razsvetljuješ, / danes pravim, da si moja Ljubezen in moje Dobro, / danes si mi dal tvoj križ in tvoje trnje, / danes pravim, da me ljubiš.

Gospod uporablja ta način delovanja – združenost s križem –, da bi nas posvetil, ter dopušča, da tudi sama Cerkev trpi mnoge napade. »To ni nekaj novega,« je govoril sveti Jožefmarija. »Odkar je Jezus Kristus, naš Gospod, ustanovil sveto Cerkev, je ta naša Mati trpela nenehno preganjanje. Morda so bili v drugih obdobjih napadi organizirani javno; zdaj gre v mnogih primerih za zahrbtne napade. Tako danes kakor včeraj se še naprej napada Cerkev.«[7]

Nič od tega nas ne sme presenetiti. To je naš Gospod napovedal apostolom: *Če vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil pred vami. Če bi bili od sveta, bi svet ljubil, kar je*

njegovo; ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz odbral od sveta, vas svet sovraži. Spominjajte se besede, ki sem vam jo rekel: "Služabnik ni večji kot njegov gospodar." Če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas; če so se držali moje besede, se bodo tudi vaše.[8]

Prav gotovo v določenih obdobjih napadi na katoliški nauk, papeža in škofo postanejo intenzivnejši; duhovnike in tiste, ki se trudijo, da bi živeli pošteno, izpostavljajo posmehu; iz javnega življenja izključujejo katoliške laike, ki uporabljajo svojo svobodo in želijo razsvetliti zakone in civilne strukture z evangelijsko lučjo. Mislim, da vsi občutite sočutje do teh ubogih ljudi, ki znajo v svojih mislih in dušah nositi zgolj grenkobo. Nesimo jih h Gospodu s svojo molitvijo.

Ob teh dogodkih ne smemo postati malodušni niti se umikati: čutímo

bratsko žalost do teh, ki delujejo v zmoti, in molimo zanje; zlo jim vračajmo z dobrim, in odločimo se, da bomo bolj z veseljem zvesti in bolj apostolski. Prikličimo si v spomin tisti ***Bog in drznost*** svetega Jožefmarija iz prvih let Dela, ko težave v življenju Cerkve niso bile nič manjše od sedanjih. Premišljujmo trditev našega Gospoda, na katero sem vas pravkar spomnil: *Če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas; če so se držali moje besede, se bodo tudi vaše.* Bog ne izgublja bitk. Z njegovo neskončno ljubeznijo in vsemogočnostjo lahko iz zla naredi dobro.

Velikokrat so slavili zmago tisti, ki so mislili, da so dokončno opravili s Cerkvijo, toda Kristusova nevesta je ponovno vstala še lepša, še čistejša, da bi bila še naprej orodje odrešenja med ljudstvi. To je v njegovem času poudarjal že sveti Avguštin, z besedami, ki jih povzema naš Oče v

eni od svojih pridig. »Če morda slišite za Cerkev žaljive besede ali krike, človekoljubno in z ljubeznijo pokažite tem neljubečim ljudem, da se z Materjo ne more ravnati tako grdo. Zdaj jo napadajo nekaznovani, kajti njeno kraljestvo je kraljestvo njenega Učitelja in ustanovitelja in ne ta svet. *“Medtem ko ječi žito med slamo, medtem ko vzdihuje klasje med plevelom, dokler tožijo posode usmiljenja med posodami jeze, dokler jočejo lilije med trnjem, ne bo manjkalo sovražnikov, ki pravijo: kdaj bo umrlo in propadlo njegovo ime? To pomeni: prišel bo čas, v katerem bodo kristjani izginili in jih ne bo več ... Toda, ko to rečejo, so oni tisti, ki umrejo, brez rešitve. In Cerkev ostaja.”* (Sveti Avguštín, En. in Ps. 70, II, 12).«[9]

Včasih si želimo, da bi Bog pokazal svojo moč in dokončno rešil Cerkev pred tistimi, ki jo preganjajo. In morda si zaželimo vprašati: zakaj

dovoljuješ, da tako ponižujejo ljudstvo, ki si ga ti odkupil? To je pritožba, ki jo v razodetju sveti Janez položi v usta tistih, ki so do smrti pričevali za Kristusa: *Videl sem ob vznožju oltarja duše pomorjenih zaradi božje besede in zaradi pričevanja, ki so ga dajali. In zavpili so z močnim glasom: "Doklej, o Vladar, ki si svet in resničen, ne boš sodil in maščeval naše krvi nad prebivalci zemlje?"*[10]. Niso dolgo čakali na odgovor: *rečeno jim je bilo, naj potrpijo še malo časa, dokler se ne dopolni število njihovih sosluzabnikov in njihovih bratov, ki morajo biti umorjeni kakor oni sami.*[11]

To je božji način delovanja. Tisti, ki so bili priče Kristusovega prijetja, krivične obsodbe in kazni, njegove sramotne smrti, so zmotno zaključili, da se je vse končalo. In kljub temu odrešenje ljudi nikoli ni bilo tako blizu kot takrat, ko je Jezus prostovoljno trpel za nas. Sveti Oče je

dejal: »Kako čudovita in hkrati presenetljiva je ta skrivnost! Nikoli ne bomo dovolj premišljevali te resničnosti. Jezus se kljub dejstvu, da je Bog, ni postavljajal s tem kot s svojo izključno lastnostjo; ni hotel uporabiti svoje božanske narave, svojega častitljivega dostojanstva in svoje moči kot sredstvo zmagoslavja.«[12]

Gospod želi, da se v udih njegovega mističnega telesa izpolnjuje skrivnost ponižanja in poveličanja, preko katere je izvršil odrešenje. »Veliki petek je žalosti poln, toda hkrati primeren dan za obnovitev naše vere, za ponovno potrditev našega upanja in poguma za to, da bo vsak od nas nosil svoj križ s ponižnostjo, zaupanjem in izročitvijo Bogu, z gotovostjo v njegovo podporo in njegovo zmago. Liturgija tega dne poje: “*O crux, ave, spes unica*”, “pozdravljen, o križ, edino upanje!”[13]. Predlagam vam nekaj,

kar sem videl delati našega Očeta: počasi okušati, premišljevati, ponotranjiti te besede, ki se na poseben način ponavljajo v velikem tednu: *Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi. Quia per sanctam Crucem tuam redemisti mundum!*

V luči slavnostnega vstajenja, ki je sledilo Jezusovi smrti in grobu, dobijo dogodki, ki povzročajo bolečino ali trpljenje, svoj resnični smisel. Potrudimo se razumeti to na takšen način, tako da bomo v vsakem trenutku ljubili božjo voljo; čeprav Bog noče zla, ga dopušča, ker spoštuje človeško svobodo, ter zato, da še bolj zasije njegovo usmiljenje. Prizadevajmo si, da bi to razumeli tudi mnogi drugi ljudje, ki so morda videti zmedeni in ne najdejo prave smeri.

»Naj se zgodi karkoli, Kristus ne bo zapustil svoje Neveste.«[14] Gospod še naprej živi v Cerkvi, kateri je

poslal Svetega Duha, da bi jo večno spremljal. »Takšen je bil božji načrt: Jezus nam je s smrtjo na križu dal duha resnice in življenja. Kristus ostaja v svoji Cerkvi, v njenih zakramentih, njeni liturgiji, učenju, v vsej njeni dejavnosti.«[15] In naš Oče dodaja: »Samo kadar se človek, zvest milosti, odloči v središče svoje duše postaviti križ, tako da se iz ljubezni do Boga odpove samemu sebi ter se reši sebičnosti in vse lažne človeške gotovosti, torej, ko resnično živi iz vere, tedaj in samo tedaj v polnosti prejme veliki ogenj, veliko luč, veliko tolažbo Svetega Duha«[16].

23. tega meseca bomo praznovali ponovno obletnico prvega obhajila našega Očeta. Ne vem, kako naj vam opišem njegovo veselje, njegovo čaščenje, njegovo evharistično gorečnost na veliki četrtek. Lahko pa vam povem, da sta bila njegova hvaležnost in čaščenje Jezusa Kristusa v sveti hostiji zgledna: vse se

mu je zdelo malo in prosil je Gospoda v svetem zakramentu, naj ga nauči ljubiti, naj nas nauči ljubiti.

V tem mesecu je še veliko obletnic v zgodovini Dela; prepuščam jih vaši zdravi radovednosti, zato da bi kot dobre hčere in sinovi znali biti hvaležni Presveti Trojici za vse njene dobrote do nas. Trenutno, med drugim, za duhovne sadove mojega potovanja v Palermo prejšnji konec tedna.

Še naprej molite za papeža in njegove sodelavce, za vse moje namene. Vodilo, katerega vam predlagam, je enako vodilu svetega Jožefmarija na začetku Opus Dei: Bog in drznost, vera in pogum, z optimizmom, ki je ukoreninjen v upanju. Povečujmo apostolat prijateljstva in zaupanja, ki je lasten Delu, brez človeških ozirov. Naj temelji na življenju molitve in žrtvovanja v poklicnem delu,

opravljenem na najboljši možen način. In Gospod bo vse naredil **prej, več in bolje**, kakor bi si lahko zamislili.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1 april 2010

[1] Sveti Jožefmarija, Pismo don Franciscu Moránu, 15. 5. 1935 (prim. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, str. 546).

[2] Prim. *Flp* 2, 6-11.

[3] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 8. 4. 2009.

[4] *Prav tam*.

[5] Sveti Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 418.

[6] Sveti Jožefmarija, *Križev pot*, VI. postaja.

[7] Sveti Jožefmarija, Pridiga *Nadnaravni cilj Cerkve*, 28. 5. 1972.

[8] *Jn* 15, 18-20.

[9] Sveti Jožefmarija, Pridiga *Zvestoba Cerkvi*, 4. 6. 1972.

[10] *Apd* 6, 9-10.

[11] *Prav tam*, 11.

[12] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 8. 4. 2009.

[13] *Prav tam*.

[14] Sveti Jožefmarija, Pridiga *Zvestoba Cerkvi*, 4. 6. 1972.

[15] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 102.

[16] *Prav tam*, št. 137.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-april-2010/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-april-2010/)
(19. Apr. 2025)